

مَعًا

نحو العربية

BİRLİKTE.. ARAPÇA'YA

مجلة دورية .. فلاحية .. ثقافية .. الممدد ٢

Öğrenci Kültür Dergisi .. Sayı: 2

Editörler

Habibe TAŞ --- Hümeyra Çiçek

إشراف: د. سعاد شولاق

Danışman: Dr. Öğr. Üyesi Soaad SHOLAK

نهايات جميلة ..
وبدايات أجمل

Başlarken

خاطرة التخرج Mezuniyet Hatırası

“

Her sonun içinde bir hikâye vardır...
Her vedadan da geriye mutlaka bir şey kalır.

Bu sayı, yalnızca okunup geçilecek sayfalardan ibaret değil; sessizce açılan yüreklerin ve satır aralarına sinmiş yılların toplamıdır. Burada mezunlar sadece üniversiteyi anlatmıyor; fakültenin kapısından içeri ürkek, zaman zaman kararsız adımlarla giren eski hâllerini, oradan hayata, ilme ve kendilerine dair daha derin bir kavrayışla çıktıklarını da anlatıyorlar.

Derslikler, kitap sayfaları, hocaların sesleri, arkadaş kahkahaları, sınav öncesi kaygılar ve uzun gecelerde edilen içten dualar arasında geçen beş yıl... Bu beş yıl, yalnızca akademik bir serüven değil; insanın iç dünyasında gerçekleşen derin bir oluşum yolculuğuydu. Çünkü bazı mekânlar sadece bilgimizi değil, ruhumuzu da dönüştürür. İlahiyat Fakültesi de bizim için tam olarak böyle bir yer oldu.

Bu sayfalarda yapay cümleler değil, içtenliğin sesi var. Burada özlemle, büyük bir minnetle ve vedanın hiç de kolay olmadığını bilen kalplerle yazılmış satırlar bulacaksınız. Yorgunluğu da okuyacaksınız, korkuyu da; dostluğu, küçük kırılmaları, sessizce büyüyen hayalleri ve yıllar geçse de izi silinmeyecek hocaları da...

Belki de bu sayının en güzel yanı, tek bir kişinin değil, koca bir dönemin ruhunu taşımasıdır. Yaşayan, değişen, zaman zaman düşen ama her seferinde yeniden ayağa kalkarak bu ana ulaşan bir kuşağın ortak hikâyesi...

Bugün bizler, sonun eşiğinde dururken kalplerimiz bu mekânın her köşesine bağlı; koridorlara, sınıflara, sıralara, ilk hayallerimize tanıklık eden o sessiz köşelere... Ayrılıyorruz; ama bizden bir parça burada hep kalacak.

Bu sayfalara ruhundan bir parça bırakan her mezuna...
Yolumuza ışık olan her hocaya...
Buradan geçip unutulmaz bir iz bırakan her hatırıya...

Sevgiyle yazılmış, minnetle tamamlanmış bu sayıya hoş geldiniz.

Dr. Öğr. Üyesi
Soaad SHOLAK

Mezuniyet Hatirasi

Mezuniyet Özel Sayısı

Merve USKAN

4. Sınıf

Bundan beş yıl önce Anadolu lisesinden mezun olup bu fakülteye ilk adımımı attığımda, aslında ne kadar şanslı olduğumdan habersizdim. Pek çok arkadaşımın aksine 'Arapça yapabilir miyim?' korkusu hiç yaşamadım; çünkü kapıdan girdiğim ilk andan itibaren hocalarımızın o samimi ve destekleyici tavırları tüm kaygıları silip süpürdü. Bizim hocalarımız Arapçayı bize sadece bir dil olarak değil, bir gönül lisansı, bir sevda olarak öğrettiler. Onların, 'Kim ilim tahsil etmek için bir yola girerse, Allah o kişiye cennetin yolunu kolaylaştırır.' (Müslim, Zikir, 39) hadis-i şerifini sadece dilleriyle değil, hâl dilleriyle de bize yaşatmaları, benim bu ilme âşık olmamı sağladı. Bugün mezun olurken kalbimde en büyük yeri kaplayan duygu, hocalarıma karşı duyduğum o derin minnettir. Onlar bize sadece bilgi vermediler; kendi vakitlerinden ve gönüllerinden ikram ettiler. Sırf o güzel insanların ders anlatışını, talebeye verdikleri kıymeti daha fazla görebilmek için sabahın sekizinde dersliklerde yerimi aldım. Normal öğretim olmama rağmen, diğer hocalarımın da ilminden nasiplenmek için akşam derslerine koştum. Bugün biliyorum ki; eğer ileride bir gün birilerine bir şeyler öğretme şerefine nail olursam, kuşanmam gereken o güzel ahlakın tohumlarını ben o sınıflarda, hocalarımı izlerken ektim. Onlardan sadece ders değil, ilmin vakarıyla bezenmiş bir duruş öğrendim.

Lisans hayatım boyunca Tefsir ve Hadis derslerine hiçbir zaman sadece 'geçilmesi gereken sınavlar' olarak bakmadım. Okuduğumuz her satır, 'Yaratan Rabbinin adıyla oku!' (Alâk, 1) emrinin hayatımdaki bir yansıması, Allah'a yaklaşma vesilesiydi. Yolun sonuna gelip de atanma kaygısı gibi dünyalık telaşlar kalbimi yokladığında, o eski öğrenme lezzetinin biraz azaldığını acıyla tecrübe ettim. İşte o an anladım ki; niyetimiz dünyaya kayınca, ilmin o berrak pınarı bulanmaya başlıyormuş.

Bu yolu beraber yürüdüğümüz arkadaşlarıma ve benden sonra bu sıralara oturacak kardeşlerime naçizane bir dertleşme notu bırakmak isterim:

Bu fakültenin ve hocalarımızın kıymetini, henüz buradayken bilmek çok kıymetli. Bizler bazen gelecek telaşına kapılıp anın bereketini kaçırabiliyoruz. Oysa hedefimizi sadece bir meslek sahibi olmakla sınırlamadığımızda, ilmi her şeyin üstünde tuttuğumuzda yollar daha güzelleşiyor. Çünkü biliyoruz ki; 'Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?' (Zümer, 9).

Beş yılın sonunda heybemde sadece bir diploma değil, hocalarımın emeği, bitmeyecek bir öğrenme arzusu ve çok güzel hatıralar götürüyorum. Üzerimde emeği olan, bizlere sadece bir harf değil bir ufuk öğreten tüm hocalarıma şükranlarımı sunuyorum.

Niyetimiz her daim hâlis, yolumuz hep aydınlık olsun.

Merve USKAN

Mezuniyet Hatırası

Mezuniyet Özel Sayısı

Bir fakültenin koridorlarından geçmek, aslında sadece sınıflara ulaşmak değildir; insan biraz da kendi içine yürür. Ben de bu beş yıl boyunca sadece derslere değil, kendime doğru yürüdüm. Bazen hızlı, bazen duraksayarak... Ama hep değişerek.

İlk geldiğim günü hatırlıyorum. Bildiğimi sandığım şeylerin aslında ne kadar eksik olduğunu fark ettiğim, kelimelerle yeniden tanıştığım bir dönemdi. Bazen bir cümleyi anlamak saatler sürerdi, ama o cümlenin içinde açılan kapı, bütün yorgunluğunu unuttururdu. İnsan bazen yalnızca anlamaya çalışır; neyi, neden okuduğunu bile tam bilmeden. Zaman geçtikçe o yabancılık yerini bir aşinalığa bıraktı. Artık sayfalar sadece bilgi değil, bir anlam taşıyordu.

İlahiyat fakültesi bana sadece ilim öğretmedi, sabretmeyi ve dinlenmeyi de öğretti. Bazen susmanın da bir tür öğrenme olduğunu. Bir cümlenin insanın içinde nasıl yankılandığını, bir hocanın sözünün nasıl yıllar sonra bile hatırlandığını öğrendim.

En çok da insanı öğrendim. Kimi zaman bir arkadaş sohbeti, öğrendiğim bir hadisin ya da ayetin içimde açtığı anlamı daha da derinleştirmesi, bir selamın, bir tebessümün ve sınav stresiyle koşup durduğumuz günlerin bile bir hatıra olduğunu fark ettim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, beş yılın sadece ders notlarından ibaret olmadığını, bana sabrı, şükürü, yorulmayı ama vazgeçmemeyi öğrettiğini görüyorum.

Mezuniyet, bir bitiş gibi görünse de aksine bir olgunlaşma hâlidir. Buradan ayrılırken yanımda götüreceğim şey sadece bir diploma değil, burada biriken hatıralar, fark etmeden beni büyüten yıllar, gönüllere dokunmanın önemini öğrenmiş bir kalp.

Belki bir gün bu koridorlara yeniden dönerim, belki de sadece hatıralarımda yaşarım. Ama biliyorum ki burada öğrendiğim hiçbir şey benden tamamen silinmeyecek. Çünkü bazı izler silinmez; insanın iç dünyasında yer edinir.

Burada geçen her an için... teşekkür ederim.

Ayşegül KISACA

4. Sınıf

Ayşegül KISACA

Mezuniyet

Hatırası

Mezuniyet Özel Sayısı

Edanur SERİN

4. Sınıf

Ben Edanur, 26 yaşındayım, mesleğim Grafik Tasarım. Hayatımın en büyük dönüm noktası Allah'ı keşfetmek oldu ve Rabbimin izni ile İlahiyat Fakültesini kazandım. Çevremden en fazla duyduğum sorulardan birisi her zaman 'Neden ilahiyat? Nasıl bir şey yaşadım da tasarımcıyken ilahiyatı tercih ettin?' sorusu idi. Ben kurtulmuşum; yüreğim, ruhum ve bedenim dünyaya karşı kazanmayı tercih etmişti, daha doğrusu Rabbim nasip etmişti. Peki ben neden vesile olmayayım diye kendime sorup bu yola baş koydum. Allah rızası için geldim bu fakülteye bir sürü hayalle; insanlara gerçeği göstermek isteyen bir rehber olmak istedim hep ve hâlâ da aynı düşünüyorum.

6 yıldır buradayım. 6 yılda çok şey öğrendim; bazen hayallerimizin yıkılabildiğini, düştüğümüz zaman tekrar ayağa kalkabilmeyi, aile olabilmeyi, en büyük kaybı, eksik kalmayı, hiçbir zaman yalnız olmadığımı, gerçek başarıları, bitmeyen hikâyeleri, vazgeçebilmeyi, tefekkürü, takvayı ve daha nicelerini... Fakültemden bana kalan en değerli şeyler arkadaşlarım, hocalarım ve öğrendiklerim oldu.

Biz insanlar her zaman en iyisini bildiğimizi düşünürüz; sonra bazı şeyler tokat gibi suratımıza çarpar. Bende böyle bir etkiyi bazı derslerimizde aldım. Mesela biri ikinci sınıfta Tefsir dersinde, Tefsir hocamız ile Hucurât suresini tefsir ederken olmuştu. 'Takva ehli' ben sanardım ki baş yerde, göz yerde, duruş dik; işte bu takvalı derdim. Meğer gerçek takva dış görünüşte değilmiş; yürekteymiş, ruhtaymış. Bu benim için gerçekten bir tokat olmuştu, yalnızca düşmekten kurtardı.

Bir diğer etkim ise Hadis hocamız ile oldu. Yine ikinci sınıfta Hadis dersindeydik. O zamanlar sanıyordum ki dua etsem, yalvarsam Allah'a karşıdaki kişi iman edecek. Öyle üzüliyordum, onun için çok istiyordum tövbe etsin diye. Bir gün Hadis dersinde şu ayetle karşılaştım: "Sen sevdiğini hidayete erdiremezsin; bilakis Allah dilediğine hidayet verir ve hidayete girecek olanları en iyi O bilir." Bu benim suratıma tokat gibi çarpmıştı.

Velhasılı fakültemden çok şey öğrendim; en güzel arkadaşlıkları öğrendim, gönül bağına öğrendim, affetmeyi öğrendim, yenilsem de kardeşlerim adına mutlu olmayı öğrendim, pes etmemeyi öğrendim, bir eksikle yaşamayı öğrendim... Şimdi mezun oluyorum ve bir tarafım 'bitse de artık kurtulsam' diyor; bir tarafım ise 'ne yapacağım?' diyor. Üzgünüm ama bir o kadar da mutlu; eksikim ama bir o kadar da tamam.

Edanur SERİN

Mezuniyet Hatırası

Mezuniyet Özel Sayısı

Gülcan FİDE

4. Sınıf

Her insanın eksiği vardır hayatında. Yıllar önce benim de eksiğim İlahiyat Fakültesi mensubu olamamaktı. Dinimize olan merakım canlıydı. Yurttan kalırken manevî rehberimizin yaptığı çoğu derse katılmaya çalışırdım ve sorduğu her soruya o bakmaktan keyif aldığım İlahiyat okuyan kardeşlerim doğru cevap verirdi. Sağlık Fakültesinden mezun oldum ve üniversite imtihanlarına yeniden kayıt yaptırıp, ikinci lisans eğitimime başladım. Artık imrendiğim o kardeşler gibi ben de İlahiyat Fakültesi talebesiydim.

Henüz bu haberin tadı damağımda iken atanma haberimi aldım. Bir taraftan iş hayatı ile okulu sürdürebilir miyim diye düşünürken bir taraftan da içimdeki bu büyük heyecanın katili olmak istemedim ve evet, bir sağlık çalışanı olarak gerçekten yorucu geçen günlerime eşlik eden okul sıralarım olmuştu. Derslerde dinleniyordum. Öyle mutluydum ki... Arapçayı öğrenmek için çabalamak, Kur'an-ı her okuyuşta öğrenilen yeni bir kelimeyi fark etmek, yaşadığım yorgunluğu dinginleştiriyordu, hissediyordum.

Zaman geçtikçe yeni ilim dalları, farklı alanlar, büyük hakikatlere ışık tutan kıymetli hocalar... Kabul ediyorum ki tekrar etmediğim, üzerine düşmediğim bilgilerin pek çoğunu hafızamda tutamadım; ancak İlahiyat bana öyle güzel vasıflar öğretti ki hayatımın kalanında, iş hayatımda, ailemle olan münasebetimde kısacası yaşamımın her noktasında okuduğum yılların izi kalmış olacak. Artık hastalarımın ihtiyaçlarını karşılamadan önce tebessümle selam vermenin kıymetini bilen bir hemşireyim. Artık ne olursa olsun anacığımıza babacığımıza olumsuz tek bir kelimenin beni Efendimiz'in (s.a.v.) ahlakından uzaklaştıran bir amel olduğunun farkında olan bir evladım. Artık toplumun çekirdeğini oluşturan ailede eşin kişiye 'rakip' değil 'refik' olduğunu ve yuvanın 'inat' ile değil 'muhabbet' ile ayakta durduğunu bilen bir hanımefendiyim.

Beş yıl boyunca büyük bir heyecanla başladığım bu yolculuğun sonuna gelirken, İlahiyat eğitiminin kazandırdığı güzel hasletler için şükrediyorum; öğretilen bu aziz ilmi öncelikle hayatıma geçirebilmeyi, kendi nefsimde bir ahlaka dönüştürebilmeyi, sonra toplumumuza bu ahlakla hizmet ve tebliğ edebilmeyi yüce Allah'tan niyaz ediyorum. Kıymetli hocalarıma hürmet, bu yolun seçilmiş yolcularına selam ve muhabbetlerimi sunarım...

Gülcan FİDE

İlahiyat Yolculuğum

◆ Mezuniyet Özel Sayısı ◆

Zarife SOYLU

4. Sınıf

Beş yıl önce bu fakültenin kapısından içeri girerken aslında neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ortaokuldayken başlamıştı din derslerine karşı ilgim. Hayalim olan bir bölümü seçmiştim ama bugün dönüp baktığımda sadece bir bölüm değil, bana çok daha fazlasını kattığına inanıyorum. İlahiyat bana sadece bilgi öğretmedi; düşünmeyi, anlamayı ve çalışmayı öğretti. Bazen çok zorlandığım zamanlar oldu ama hiçbir zaman 'Ben bunu yapamam' demedim ve elhamdulillah dersleri başarıyla tamamladım. Her seferinde biraz daha sabretmeyi öğrendim. Özellikle Tefsir, Kelam ve Felsefe derslerinde biraz zorlansam da kendimi en çok geliştirdiğim alanların bunlar olduğunu fark ettim.

Bu süreçte hocalarıma yerinde çok ayrı. Onların amacı bize sadece bilgi aktarmak değildi; biz farkında olmadan hayata karşı bakış açılarımıza yön vermek oldu. Bir konuyu anlatırken gösterdikleri hassasiyet, düşüncelerimize verdikleri değer benim için çok önemliydi. Hayatım boyunca örnek alacağım hocalarıma, her birinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum; sizi asla unutmayacağım.

Bu beş yıl bana insanları anlamayı, farklı düşüncelere karşı saygılı ve daha sabırlı olmayı, dinlemenin ne kadar önemli olduğunu öğretti. Aynı zamanda inancımı daha bilinçli yaşamak benim için bu yolculuğun en kıymetli kazanımı oldu.

Bugün mezun olurken bir yanımda sevinç doluyken, diğer yanımda buruk ayrılıyorum bu fakülteden. Bu süreci tamamlamış olmanın verdiği mutluluk, diğer yandan alıştığım öğrencilik hayatımın sona eriyor olması; hocalarıma, okulumu ve arkadaşlarıma geride bırakıyor olmak beni derinden üzüyor. Belki yıllar sonra buraya tekrar geldiğimde her şey değişmiş olacak ama içimde kalan bu hatıralar hep aynı kalacak.

Hocalarıma ve bu süreçte emeği geçen herkese teşekkürlerimle... İyi ki İlahiyat.

Zarife SOYLU

Mezuniyet Hatırası

• MEZUNİYET ÖZEL SAYISI •

Sevilay EFE

4. Sınıf

Selâmünaleyküm, ismim Sevilay Efe. Bu üniversitenin kapısından içeri girmek için çok çaba sarf etmiş; kazandığı öğrendiğimde ise hayatımda bembeyaz bir sayfa açmıştım. O sayfayı nelerle dolduracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu; içimde sadece yoğun bir heyecan, umut ve keşfetme arzusu taşıyordum. İlahiyat fakültesine dair pek bir bilgim olmasa da bu yeni yolculuk için sabırsızdım.

Her şey, hazırlık sınıfının o korku dolu ilk sınavıyla başladı. Hani herkesin dilinde olan meşhur bir 'cam çarpma' vakası vardır ya; işte o bendim. Rüzgârın ve yağmurun şiddetli olduğu bir gündü. Cam kenarında otuyordum ve dışarıdaki fırtınanın sesi, içimdeki kaygıyla yarıştıyordu. Derken, rüzgârın etkisiyle aniden açılan camın şiddetiyle masamdaki her şey uçtu; kafama aldığım sert darbeye sarsıldım. Gözlerimi açtığımda hocamızın endişeli sesi yankılanıyordu: 'Sevilay, iyi misin?'

Dürüst olmam gerekirse, hiç iyi değildim. Hocamız hemen yardımına koşup şeker ve su getirdiğinde, hissettiğim acıya bir de mahcubiyet eklenmişti. Başım dönüyordu, pes etmek üzereydim. Hocama dönüp, 'Hocam, ben yapamıyorum...' dediğim o an, aslında bu hikâyenin gerçek başlangıç noktası oldu. Hocamızın, 'Hadi Sevilay, sen yaparsın!' diyerek beni yüreklendirmesiyle, kafamdaki şişliğe ve dinmeyen baş dönme rağmen sınavı bitirdim.

Eve döndüğümde sınavdan hiçbir beklentim yoktu. Ancak sonuçlar açıklandığında gördüğüm puan, bana bir rakamdan çok daha fazlasını fısıldadı. O an anladım ki hocamız haklıydı. Başımıza ne gelirse gelsin, Rabbimiz bizimleydi ve O, gayret edene elbet yardım ederdi. Yeter ki biz o ilk adımı atacak cesareti kendimizde bulalım.

O gün 'yapamazsın' diyen iç sesime rağmen yola devam etmenin mükafatını bugün; 'Kelebek' adlı çeviri kitabımla, üzerinde çalıştığımız yeni projelerle ve dergilerde yayımlanan çevirilerimizle alıyorum.

Bu hayat yolculuğunda bazen öyle zorlanacak, bazen öyle darbeler alacağız ki 'buraya kadarmış' diyeceğiz. Oysa önemli olan düştüğün yerden kalkıp devam etmektir. Sonra bir bakarsınız ki arkanızda sadece bir geçmiş değil; her düğümünde bir dostun eli, her nakışında sarsılmaz bir hatıranın izi olan koca bir heybe dolusu insan ve hikâye biriktirmişsinizdir.

Sevilay EFE

Mezuniyet Hatırası

MEZUNİYET ÖZEL SAYISI

Kastamonu Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, başlangıçta isteyerek tercih etmediğim ve gönlümün hiç istemediği bir üniversiteydi. Ancak bugün, 'canım üniversitem' diyerek anıyorum. Çünkü bana çok şey kattı; pek çok deneyim yaşattı ve önemli bilgiler kazandırdı. Başlangıçta 'keşke' ile ifade ettiğim duygularım, zamanla 'elhamdulillah'a dönüştü.

İlk etapta ilahiyat bölümünü hiç düşünmemiş, kendi tercihlerim dışında bu bölüme yerleşmişim. Bu nedenle hazırlık yılım oldukça zor ve verimsiz geçti. Ancak zamanla arkadaş çevresi ve sosyal ortam sayesinde okula alışmaya başladım. Birinci sınıfa geçtiğimde, hocalarımın samimiyeti ve bizlere sundukları nitelikli bilgiler dikkatimi çekti. Buna rağmen, iç dünyamda hâlâ tam olarak yerleşmeyen düşünceler vardı. Aile özlemi de bu süreci zorlaştırıyordu. Bu nedenle zaman zaman memleketime yatay geçiş yapma fikri aklıma geldi; ancak Rabbim bir şekilde bu düşünceyi engelledi. Hiçbirimizin yolculuğu dikensiz gül bahçesi değil; ben de dikenli bir gül bahçesi idim.

İlerleyen yıllarda oldukça ağır ve sarsıcı deneyimler yaşadım. Bu süreçte çevremden birçok olumsuz yorum aldım. 'Okulu bırak, sana iyi gelmiyor' – 'Sağlık daha önemli' – 'Okusan da atanamayacaksın' ya da 'Beceremiyorsun' gibi ifadelerle karşılaştım. Buna rağmen pes etmedim. Aksine, bu zorluklar beni daha da güçlendirdi ve sonunda 'İyi ki ilahiyat okumuşum' diyebildiğim bir noktaya ulaştım.

Yaşadığım zorluklar ve travmalar, aslında bu bölümü okumanın benim için ne kadar değerli olduğunu gösterdi. Eğer farklı bir bölümde olsaydım, bu süreçlerin üstesinden gelemeyeceğimi düşünüyorum. Kıymetli hocalarımızın bizlere kazandırdığı bilgi birikimi, nasihatleri ve zor zamanlarda sundukları yol gösterici yaklaşımlar, Rabbimin desteğiyle bugün ayakta kalmamda büyük rol oynadı. Bu nedenle şükrediyorum ve hamd ediyorum.

Bu fakültede beş yıl boyunca dolu dolu bir eğitim hayatı geçirdim. Acı ve tatlı birçok anı biriktirdim. Zaman zaman çok ağladım, ancak bir o kadar da güldüm. En önemlisi, bu süreçte kendimi tanıdım, benliğimi kazandım ve hayatın kıymetini daha iyi anladım. Ailemin desteğini derinden hissettim. Her ne kadar zaman zaman yalnızlık duygusu yaşasam da, sınıfa girdiğim anda bu his kayboluyordu. Çünkü karşımda, bana bir şeyler katmak için çabalayan değerli hocalarım vardı. Bu durum, bana hiçbir zaman yalnız olmadığımı hissettirdi.

Sonuç olarak, Kastamonu Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne, bana kattığı tüm değerler için teşekkür ediyorum. Bana şükretmeyi, hamd etmeyi ve hayatta sahip olduğum güzelliklerin farkına varmayı öğretti. En önemlisi ise beni hayata hazırladı. Şimdi bu güzel kapıdan mezun olma vakti. Hoşçakal canım üniversitem...

◆ Rümeyza ALTINTAŞ ◆

◆ 4. Sınıf ◆

Rümeyza Altıntaş

Mezuniyet Hatırası

Mezuniyet Özel Sayısı

Fatma
ŞENGÜL

4. Sınıf

Sınıf kapıları birer birer aramızdan kapanmadan önce birkaç cümle bırakmak istedim. Çünkü bazı yolculuklar sessiz bitmemeli. Bazı hikâyeler anlatılmadan eksik kalır.

İlâhiyat'a ilk adım attığım günü hatırlıyorum. İçimde hem bir merak hem de tarifsiz bir çekingenlik vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu bölüme büyük bir istekle gelmemiştim. Hatta biraz istemeyerek, biraz kararsız, biraz da 'Bakalım ne olacak?' diyerek başlamıştım. 'Acaba başarabilecek miyim?' sorusu, çoğu zaman 'Neden buradayım?' sorusuyla yarıştı ama insan bazen en güzel yolculuklara isteyerek değil, farkında olmadan çıkar.

Üniversitedeki ilk günüm... İlk derse yetişme telaşıyla dolmuş binmişim. İçimde heyecan, biraz da tedirginlik vardı. İşte tam o yolculukta Elif abla ile tanıştım. O an sıradan bir tanışma gibi gelmişti ama meğer hayatımın en kıymetli dostluklarından birinin başlangıcıymış. Aynı fakültede, aynı sınıfta ve hatta aynı derse gidiyormuşuz ama asıl ortaklığımız dersler değilmiş. Zamanla anladım ki o, bu yolculukta bana sadece bir arkadaş değil; bir yol arkadaşı, bazen bir abla, bazen bir destek, bazen de en zor anlarımda omuz olacak bir güven olmuş.

Bir de Arapça... Başta gözümü korkutan, harflerin birbirine karıştığı, cümlelerin içinde kaybolduğum o dil ama zamanla sadece bir ders değil, bir yol arkadaşı oldu. Bazen o kadar zorlandık ki küçük bir tebessüm bile bize güç verdi. Hatta kendi aramızda şöyle bir şaka bile yapardık:
"سألوا الطالب: هل تحب النحو؟ قال: أحبّه... لَحْنَهُ لَا يَحِيثِي!"
(Öğrenciye sormuşlar: Nahvi seviyor musun? O da demiş ki: Seviyorum... ama o beni sevmiyor!) Gerçekten de bazen biz Arapçayı sevdik, ama o bizi biraz zorladı. Yine de vazgeçmedik. Şunu öğrendim: من جدّ وجد – Çalışan bulur.

Bu süreçte zorlandığım anlar da oldu. Yorulduğum, 'Devam edebilecek miyim?' diye kendime sorduğum günler... Her zorluk bana sabrı öğretti. Üniversite sadece derslerden ibaret değildi; bazen hiç unutulmayacak anılar da biriktiriyorduk.

Bu fakültede okurken deprem bile gördük. Hayat bazen derslerden çok daha farklı şeyler öğretiyordu insana. Psikoloji dersinde bunu çok hissedirdim. Hep psikoloji hocamız gibi bir hoca olmak isterdim. Diksiyonu, ses tonu, anlatımı hep aynı sakinlikte ama insanı derinden etkileyen bir tarafı vardı. Bilgisiyle, duruşuyla, donanımıyla gerçekten örnek alınacak bir hocaydı. Bazı insanlar sadece ders anlatmaz; insana nasıl biri olması gerektiğini de gösterir.

Şimdi ayrılık vakti yaklaşırken içimde garip bir duygu var. Ve bir cümleyle:
'وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا' – 'Rabbim, ilmimi artır.' Ben değiştim. Ve bu değişimi yanımda götürüyorum. Hoşçakal demiyorum; çünkü bazı yerler kalpte hep kalır.

Fatma ŞENGÜL

Mezuniyet Hatırası

Mezuniyet Özel Sayısı

Ben Zeynep TAŞDEMİR, İlahiyat Fakültesi 4. sınıf öğrencisiyim. Öncelikle bu kıymetli dergide bana da yer ayırdığınız için teşekkür ederim.

Fakülteye ilk adımımı attığımda, henüz üzerine ne yazılacağı bilinmeyen bembeyaz, yeni bir defter gibiydim. Nereden başlayacağımı, ne yapacağımı bilemiyordum. Zihnimde hep annemin o güzel duası vardı: 'Rabbim seni hep iyi insanlarla karşılaştırsın.' Bugün geriye dönüp baktığımda görüyorum ki; Rabbim karşıma gerçekten birbirinden değerli, vefalı ve güzel insanlar çıkardı. O bomboş sayfalarım, şimdi bu kıymetli dostluklar ve anılarla dolup taşı.

Eğitim hayatımda Arapça ile tanıştığımda; 'Ben kesin kalırım, bu dersi asla yapamam, bu sürece resmen eksi bir ile başladım, nasıl olacak?' diye büyük bir kaygıya kapılmıştım. Oysa bugün, geriye dönüp baktığımda bu fakülteden bir Arapça kitabı yayınlanmış ve bitirme ödevini tercüme projesi olarak tamamlamış bir mezun adayıyım. Bu başarıya imza atmış olmanın gururu tarif edilemez. Eğer o günlerde bu noktaya geleceğimi bilseydim, hazırlık sınıfındaki Zeynep'e dönüp şöyle derdim: 'Bak, bu senin başarın. Sen imkânsız denileni başaran, sıfırdan zirveye çıkan birisin; kendinle gurur duy ve her zaman kendine inan!'

Evet; çok yoruldum, büyük emekler verdim, kimi zaman kayıplar yaşadım ama nihayet yolun sonuna selâmetle geldim, elhamdülillah. Şimdi hem büyük bir mutluluk hem de derin bir hüznün içerisindeyim. Okulumu, kıymetli hocalarımı, sınıfımı ve o eşsiz hatıralarımı çok özleyeceğim.

Özellikle arkadaşlarım Sevilay, Eda, Fatma, Hazal ve Merve'ye yürekten teşekkür ederim; onlar benim için sadece arkadaş değil, bu zorlu yolda hem yol hem de yoldaş oldular. Her anımda yanımda durarak hayatıma iyi ki'ler kattılar. Bu fakülte bana sadece bir diploma değil, ömür boyu sürecek dostluklar ve büyük bir azim hikâyesi kazandırdı.

Son olarak, bu uzun ve meşakkatli yolculukta dualarıyla ve bitmez desteğiyle her daim arkamda duran, bana bu yolda güç veren kıymetli aileme sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Zeynep TAŞDEMİR

Zeynep
TAŞDEMİR

4. Sınıf

İlahiyat Serüvenim

• MEZUNİYET ÖZEL SAYISI •

Süleyman KÖYLÜ

4. Sınıf

İlahiyat sevgim küçük yaşlarda içimdeki ilahi söyleme ve hocalara özentili ile başladı. İlk önce İlahiyatı kazanamadım, daha sonra İlahiyat ön lisans okuyup göreve atandım. Ancak içimdeki İlahiyat hayali hâlâ geçmiyordu. Köyde görevliyken Kastamonu Merkez'de sınava girdim ve merkezdeki Eli Güzel Camii'ne atanınca tekrar İlahiyat okuma heyecanım başladı ve biraz geç de olsa yüce Rabbim nasip etti. Böylelikle İlahiyat yolculuğum başladı.

Artık tatlı bir koşuşturma içine girdim. Evden okula, okuldan camiye gidip geldim. Bu zor süreçte ailem ve çocuklarımla da ilgilenmek zorundaydım. Köyde de annem ve babam yalnızlardı. Bu dört alanda koşuşturma içinde, hocalarım ve ailemin desteğiyle, hoşgörülerıyla, onların iyi niyetlerini suistimal etmeden yıllar su gibi gelip geçti.

İlahiyat Fakültesinde gerçekten birbirinden değerli hocalarım ve arkadaşarımla tanıştım. Çok farklı kimlikler vardı. Amfilerde ders dinlerken kendimi bazen hayal içinde sanıyordum. Heyecanım katlanıyor, içim içime sığmaz oluyordu. Temelimde Kur'an-ı Kerim aşkı olunca Arapça beni zorlasa da öğrenmek için elimden gelen gayreti hep gösterdim.

Hocalarımız dersleri çok güzel anlatıyorlar ve bizim anlamamız için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Her dersin hocası derse göre bize yardımcı oluyor, anlamadıklarımızı odasına gittiğimiz zaman bize anlatıyorlardı. Ön lisans mezunu olduğum için ders seçimlerinde bazı zorluklar yaşasak da hepsinin üzerinden hocalarımızın yardımıyla geldik. Hayatım boyunca örnek alacağım hocalarımın her birinin ayrı ayrı değerleri ve kıymetleri var.

Bizleri farklı düşüncelere karşı saygılı ve sabırlı olmayı, dinlemenin ne kadar önemli olduğunu ve hayatta bilinçli bir şekilde yaşamayı öğrenmek benim için çok değerli bir kazanım oldu. Hiç unutmayacağım şeylerden biri de hocamızın bize 'Balıklarım' diye sevgiyle hitap etmesi, beraber yaptığımız piknikler, sınıfta yaptığımız etkinlikler... Hepsi birer hazine gibiydi.

Bugün inşallah mezun olurken bir yanımda sevinç dolu, bir yanımda ise ayrılacağım için hüzünlü. Ne kadar yazsak okumanın güzelliğini bitiremeyiz; sayfalar, kitaplar almaz. Bu hatıralarım, hocalarım, arkadaşarımla birlikte geçirdiğimiz bu yıllar kalbimin en güzel yerinde olacak. Üniversite rektörümüze, üzerimde çok emeği olan fakülte dekanımıza ve birbirinden değerli bütün hocalarıma ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Allah'a emanet olunuz.

Çok şükür İlahiyat...

Süleyman KÖYLÜ

İlahiyat Fakültesi'ne Yerleştiğim An

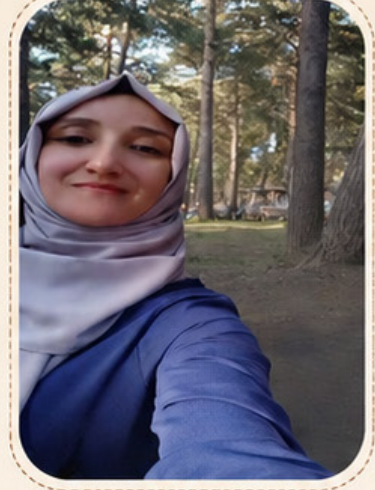
2022-2023 yıllarında fakülteye YKS ile yerleştim. İlahiyat Fakültesi'ne yerleştiğimi gördüğüm andaki yaşadığım heyecanı kelimelerle anlatmam imkânsız.

Bu zamana kadar ortaokul, lise, ön lisans ve diğer üniversitemi açık öğretimden okumuştum. İlk defa hocalar anlatacak, ben dinleyecektim. Heyecanımın sebebi üniversiteyi kendi çabamla kazanmamdı.

İlahiyata başladığımda aynı zamanda bir anne, bir eş ve geçici olarak görev yapan bir hocaydım. Hazırlığa başladığım zaman korkularım oldu; acaba başarabilecek miydim? Zaman zaman bırakma konusunda gelgitler yaşadım ama bu benim hayalimdi, başarabilirdim. Hazırlık hocalarımla ve ailemin desteğiyle bu korkumu yendim. Pes etmeyecektim, çalışacaktım. Çalışmaya başladığımda başarmanın mutluluğu beni daha çok motive etti.

Hazırlık sınıfında bir hocamız fakülte hayatındaki bir anısını bizimle paylaşıp yazı yazmaktan parmaklarının alçıya alındığını, bizim de çok çalışmamız gerektiğini söylemişti. "Çalışacaksınız, yazacaksınız; elleriniz kırılıncaya kadar!" Hocam, ellerim kırılmadı ama geceleri sandalyede oturup yazmaktan belimin ağrısıyla çok ağladığım günler oldu. Bu çalışma azmim, çevremde "hırslı" biri olarak görülmemeye sebep oldu. Oysa ben sadece hayallerime ve hedefime ulaşmak istiyordum. Bu yüzden zaman zaman insan ilişkilerinde çok zorlandım.

Artık hedefimin bitmesine çok az kaldı. Dört yıllık fakülte hayatımda birbirinden değerli çok sayıda hoca tanıdım; onların motivasyonlarını, desteklerini ve öğütlerini asla unutmuyacağım. Başarımda da hüznümde de hep yanımda olan arkadaşlarımı da unutmuyacağım. Üniversite hayatımda öğrencilerime anlatacağım anılar biriktirdim. Bundan dolayı hocalarıma ve arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Kastamonu Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nin bana kattığı en güzel değer sizlersiniz. İyi ki varsınız.

Emine KARACA

4. SINIF

2025/2026
HATIRA SAYFASI

“

*Kastamonu
Üniversitesi
İlahiyat Fakültesi'nin
bana kattığı en güzel
değer sizlersiniz.*

”

İlahiyat Fakültesinde Bir Yolculuk

Bazı yolculuklar vardır; insan o yola çıkarken nereye varacağını tam olarak bilmez. Benim İlahiyat Fakültesine adım atışım da işte böyleydi. Elimde bir tercih listesi, kalbimde ise tarif edemediğim bir arayış... Belki kendimi bulmak, belki inandıklarımı daha derin anlamak, belki de zihnimi kurcalayan o bitmek bilmez 'neden?' sorusuna bir cevap aramak.

İlk günlerin o yabancılığı hâlâ aklımda. Kalabalık koridorlar, tanımadığım yüzler ve içimde hafif bir tedirginlik... Ama zamanla o koridorlar tanıdılaştı, o yüzler dost oldu. Fark etmeden bu yolculuğun bir parçası oluverdim.

İlahiyat Fakültesi bana sadece dersler öğretmedi, bana susmayı, dinlemeyi ve gerçekten anlamayı öğretti. Bazen bir ayetin üzerinde derin derin düşünmeyi, bazen bir hadisin anlamında kaybolmayı. Ama en çok da kendi içime dönmeyi öğretti. Çünkü insan, çoğu zaman en zor soruları kendine sormaktan kaçıyor.

Elbette her şey kolay değildi. Zaman zaman yoruldum, zihnimde büyüyen sorularla baş etmeye çalıştım. Bazen cevap bulamadım, bazen bulduğum cevaplar yeni soruların kapısını araladı. Ama her defasında şunu fark ettim: Bu yol, kesin cevapların değil; samimi arayışların yoluymuş.

En kıymetli anlar ise çoğu zaman derslerde değil, ders aralarında saklıydı. Bir bardak çay eşliğinde yapılan uzun sohbetler, birlikte gülüp birlikte düşündüğümüz o anlar... O anlarda sadece bilgi değil, hayat paylaşıyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, İlahiyat Fakültesinin bana kattıklarını kelimelelere sığdırmak zor geliyor. Çünkü bu sadece bir eğitim değildi. Bu, kalbin ve aklın birlikte yürüdüğü bir yolculuktu. Ve ben bu yolculukta sadece bir öğrenci olmadım, kendini biraz daha tanıyan, biraz daha anlayan biri oldum.

Edanur ERGİN

4. SINIF

“

*Bu, kalbin ve
aklın birlikte
yürüdüğü bir
yolculuktu.*

”

İlahiyat Yolculuğumda İlk Günden Bugüne

Mezun olmamıza az kalan şu günlerde zihnimden geçen ilk şey sadece 'bitti' kelimesi değil. Aksine, asıl şimdi başlıyor. İlahiyat sıralarında geçen yıllar, bize sadece akademik bilgi değil; bir duruş, bir bakış açısı ve derin bir muhasebe yetisi kazandırdı.

Fakülteye ilk girdiğimiz gün, bilgilerimizin akademik disiplinle nasıl harmanlandığını gördüm. Tefsirden felsefeye, fıkhıtan sosyolojiye kadar uzanan geniş yelpazede bilgi edindim. Bilginin ağırlığını hissettikçe, aslında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim.

İlahiyat eğitimi sadece kitaplar arasında geçmez; o kitapların ruhumuza dokunmasıyla şekillenir.

Tartıştığımız her mesele, okuduğum her metin, beni daha hoşgörülü, daha geniş ufuklu ve insanı olduğu gibi kabul eden bir olgunluğa taşıdı.

Mezun olurken yanımda götürdüğüm en değerli şey, farklılıklara rahmet nazarıyla bakabilme yetisidir.

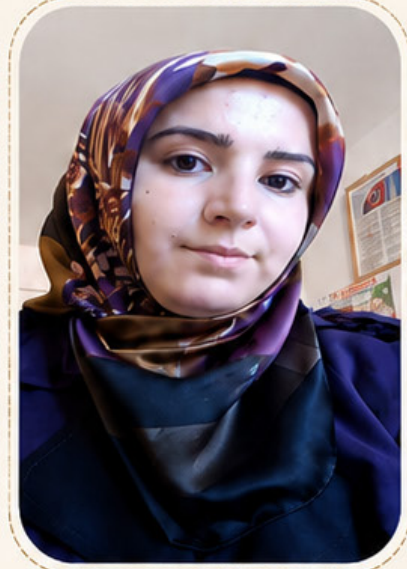
Toplumun bizden beklentisi; karmaşıklaşan dünyada onlara rehberlik edecek, sorularına sahih cevaplar verecek ve en önemlisi örnek teşkil edecek bir kimlik sunmamızdır. Bu tatlı bir gururdur.

'İlim, satırlarda olan değil; satırlarda (kalplerde) olan ve hayata dokunandır.'

Bizlere sadece ders anlatan değil, hâl diliyle örnek olan, ufkumuzu açan kıymetli hocalarımmın emeği asla ödenmez.

Kantin masalarında çayla yapılan sohbetler, sınav sabahlamaları ve o meşhur 'vize-final' maratonları... İlahiyat koridorlarında kurulan dostluklar şimdi yol arkadaşlığına dönüştü.

Yolun sonu değil, menzilin başlangıcındayız...

Selma UÇAROĞLU

4. SINIF

2025/2026
HATIRA SAYFASI

“

*Yolun sonu değil,
menzilin
başlangıcındayız...*

”

Her Gidiş, Bir Vefa Çiçeği Misalidir...

Selamünaleyküm. Ben Tülay, ama kendimi bildim bileli hep bir 'ilimjolcusu' olarak gördüm. Sahi, bu dünyada hepimiz birer yolcu değilseneyiz ki? Önemli olan, bu kapıdan girerken de çıkarken de gönüllerde güzel bir iz, bir sürur bırakabilmek.

Fakülteye beş yıl önce adım attığım günü hatırlıyorum. Biraz tedirgin, biraz heyecanlı ama hep çok umutluydum. Şimdi geriye dönüp baktığımda; o sıraların, duvarların, hocalarımın ve arkadaşlarımın her birinden bambaşka güzel izler heybeme katmış olarak 'vefa vaktimin' geldiğini görüyorum.

Yolumu aydınlatan hep şu hadis-i şerif oldu:
"Âlimler, peygamberlerin varisleridir." (Ebû Dâvûd, İlim 1)

Bu mirasın ağırlığını ve güzelliğini kalbimde taşıyarak mesleğimi icra etmek en büyük duamdır. Peygamberlerin emaneti olan bu ilmi; izzetle, vefayla ve edeple insanlığa taşımak için yola çıkıyorum. Rabbim bizleri bu mirasa önce layık, sonra sadık eylesin.

Bu fakülteden ayrılmadan tüm arkadaşlarıma söyleyeceğim bir söz olsaydı, her daim rehberim olan şu hadis-i şerifi hatırlatırdım:
"İlim tahsil etmek için yolculuğa çıkan kimse, evine dönünceye kadar Allah yolundadır." (Tirmizî, İlim 2)

Ben bu hadisi hep şöyle yorumladım: Biz bu dünyada nefes aldığımız her an aslında bir ilim yolculuğundayız. Ve eğer asıl evimiz ahirâse, o eve dönene dek her anımız Allah yolunda, her çabamız bir öğrenme gayreti olmalı. Bu fakülte benim için o büyük yolculuğun en kıymetli duraklarından biriydi.

Şimdi dallarımızdaki bu öğrencilik çiçeklerinin dökülme vakti geldiyse, bu aslında ilme ve emeğe olan vefamızın vaktidir. Bilirsiniz, çiçek dökülmeden meyve vermezmiş. Bizim vefamız da işte şimdi başlıyor; bu çiçekleri döküceğiz ki öğrendiklerimiz vatana, millete ve en çok da o gözlemlerin içi gülen çocuklara şifalı birer meyve olabilsin. Bir çocuğun tebessümünde hocalarımın bende bıraktığı o ilmin izzetini görmek, benim bu hayattaki en büyük sevdam ve duamdır.

Ve son sözüm, üzerimizde hakkı ödenmeyecek olan kıymetli hocalarımın her birine ayrı ayrı teşekkür etmektir. Biz bu fakültede sadece ders işlemedik; beş sene boyunca sizin rehberliğinizde ilimle birlikte çiçeklendik. Üzerimizdeki o sabırla dokunmuş her bir emeğiniz için minnettarım.

Vefa çiçeğinin vefa vakti geldiğine göre... Allah'a emanet olun.

Tülay KALAFAT

4. SINIF

2025/2026
HATIRA SAYFASI

“

*Çiçek dökülmeden
meyve vermezmiş.*

”

Yeni Bir Kapının Eşiğinde

Bu fakülteye ilk girdiğim günü hatırlıyorum da ne kadar ürkek, ne kadar çekingen bir öğrenci olarak girmiştım. Ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum. Yapamazsam, halledemezsem diye korkuyordum. Ama hepsinin altından alınımın akı ile çıktım elhamdulillah. İlahiyat Fakültesi'nden mezun olmak, yalnızca bir okuldan ayrılmak değil; insanın kendi iç yolculuğunda yeni bir kapının aralanmasıdır. Yıllar önce büyük hayallerle adım attığımız bu fakültenin koridorlarında bazen yorulduk, bazen gözyaşı döktük, bazen de aynı idealler etrafında kenetlenmenin huzurunu yaşadık. Her ders, her satır, her sohbet bizde yalnızca akademik bir birikim değil; aynı zamanda manevi bir iz bıraktı.

Bugün geriye dönüp baktığımda, elimizde sadece diplomalar olmadığını görüyorum. Bizler; bir ayetin huzurunu, bir hadisin inceliğini, bir duanın insan ruhuna nasıl dokunduğunu öğrenerek büyüdük. Kimi zaman sabaha yetişen ödevlerde, kimi zaman sınav streslerinde, kimi zaman da arkadaş sohbetlerinde aslında kendimizi inşa ettik. Bu fakülte bize sadece bilgi vermedi; sabretmeyi, anlamayı, dinlemeyi ve en önemlisi insan olmanın değerini öğretti.

Şimdi mezuniyetin eşiğinde, içimde hem tarifsiz bir mutluluk hem de derin bir hüznün var. Çünkü alıştığımız sıralara, birlikte yürüdüğümüz arkadaşlıklara ve hatıralarla dolu günlere veda ediyoruz. Ancak biliyorum ki bazı vedalar bitiş değil, güzel başlangıçların habercisidir.

Yıllar sonra bile İlahiyat Fakültesi'nin o samimi atmosferini, ders aralarında edilen muhabbetleri, heyecanla hazırlanan sunumları ve aynı hedefe yürüyen insanların kardeşliğini unutmayacağız. Belki farklı şehirlerde, farklı mesleklerde olacağız ama gönlümüzde aynı dua yankılanacak: Faydalı olabilmek, iyi iz bırakabilmek ve öğrendiğimiz hakikati güzel bir ahlakla taşıyabilmek...

Bugün burada geriye sadece anılar değil; emek, dostluk ve dua dolu yıllar kalıyor. Ve bizler, bu yolculuğun bize kattığı tüm güzellikleri kalbimizde taşıyarak yeni bir hayata doğru yürümeye devam ediyoruz. Bu eşsiz ve güzel yolculukta bana destek olan aileme ve benden hiçbir konuda yardımını esirgemeyen çok değerli hocalarıma şükranlarımı sunuyorum. Allah hepinizden razı olsun.

Ümmühan AKBAĞ

4. SINIF

2025/2026
HATIRA SAYFASI

“

Bazı vedalar bitiş değil, güzel başlangıçların habercisidir.

”

Songül
UZUNMUSTAFAOĞLU

İlahiyat
Mezunu

İlahiyat Yolculuğum

◆ Mezuniyet Özel Sayısı ◆

- ❁ Bir zamanlar kalbi yalnızca okul öncesi öğretmenliği okumak için çarpan genç bir kız vardı. Hayallerini o yöne kurmuş, istikametini öyle belirlemişti. Lâkin bir gün gönlünün en sessiz yerinden ince bir fısıltı yükseldi: “İlahiyat...” O vakit bunu küçük bir his sandım. Belki gelip geçici bir düşünce... Ama şimdi dönüp baktığımda anlıyorum ki; o fısıltı, Rahmân’ın kalbime bıraktığı latif bir davetmiş. Meğer Rabbim beni, ruhumu inceleyecek bambaşka bir yola çağırıyormuş.
- ❁ İlahiyat benim için yemyeşil bir bahçeye açılan kapı oldu. Hani insan bazen bir yolda yürür de her adımında ruhu ferahlar ya... İşte tam olarak öyleydi. O bahçenin yollarında yürüdükçe karşıma güzel kokulu çiçekler çıktı. Her biri kalbe dokunan hocalardı, samimiyetiyle insanın içini ısıtan dostlardı. Bir tebessümde kardeşliği, bir duada aynı göğe açılan elleri bulduk.
- ❁ Sonra yol biraz daha derinleşti... Karşıma dikenli güller çıktı. O güle ulaşmak için dikenlerine sabretmek gerektiğini öğrendim. Uykusuz kalınan geceler, yorgun düşen bedenler, gözyaşıyla edilen dualar, kaygılar, sınavlar... Meğer insanın gönlü de ilimle böyle terbiye olurmuş. Çünkü bazı güller kolay verilmez; emek ister, sabır ister, teslimiyet ister...
- ❁ Ve bir gün dönüp baktım ki, o gülü avuçlarıma almak için tam beş yıl geçmiş...
- ❁ Şimdi ellerimde tuttuğum o gül, mezuniyetim... Ama aslında kazandığım şey yalnızca bir diploma değil. Kalbime işlenen ayetler, ruhuma dokunan insanlar, secdeyle güzelleşen geceler ve Rabbime biraz daha yaklaşabilmenin huzuru...
- ❁ Ben o çiçekli bahçeden geçtiğim için kendimle gurur duyuyorum. İyi ki bu yol... İyi ki ilahiyat... İyi ki kalbi güzel insanlar...
- ❁ Ve biliyorum ki bu bir veda değil. Belki aynı sıralarda olmayacağız artık; ama aynı duaya “âmin” diyen gönüller olarak başka yollarda yürümeye devam edeceğiz. Dünya bizi farklı yerlere savursa da niyetimiz aynı kalacak: Hakk’ın rızasına erişebilmek ve bir gün cennetin en güzel bahçelerinde yeniden buluşabilmek duasıyla...

Songül UZUNMUSTAFAOĞLU

Mezuniyet Hatırası

İlahiyat Yolculuğum

İlahiyat fakültesini tercih etmeden önce aslında hayatımın bir parçası olacağını hiç düşünmemiştim. Hatta tercih döneminde aklımda bambaşka bölümler vardı. Fakat nasıl olduysa tercihlerimin büyük bir kısmını ilahiyat oluşturdu ve kendimi bu yolun içinde buldum. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun benim için büyük bir nasip olduğunu düşünüyorum. Çünkü ilahiyat yalnızca bir bölüm değil; insana düşünmeyi, sabretmeyi, anlamayı ve kendini geliştirmeyi öğreten uzun bir yolculuktu.

Bu süreç benim için her zaman kolay geçmedi. Yorulduğum, yıprandığım, hatta zaman zaman kendimi olduğumdan daha yaşlı hissettiğim dönemler oldu. Fakat bütün zorlukların yanında bana çok kıymetli tecrübeler kazandırdı. Özellikle hocalarımızın ilgisi, samimiyeti ve öğrencilerine verdikleri değer bu yolculuğu anlamlı hâle getirdi. Her biri sadece bilgi aktaran akademisyenler değil; aynı zamanda davranışları, bakış açıları ve insanlıklarıyla örnek alınacak insanlar oldular. Onlardan yalnızca ders öğrenmedim, aynı zamanda iyi bir insan olmanın ve insan yetiştirmenin ne kadar önemli olduğunu da öğrendim.

Bugün geldiğim noktada, gelecekte onların izinden giden; bilgisiyle, merhametiyle ve anlayışıyla öğrencilerine dokunabilen bir insan olmayı hedefliyorum. Çünkü insanın hayatında iz bırakan öğretmenler unutulmuyor. Bizim de hayatımıza dokunan çok kıymetli hocalarımız oldu.

Üniversite hayatı boyunca yalnızca akademik anlamda değil, kişisel anlamda da büyük değişimler yaşadım. Fakülteye ilk geldiğim zamanki ben ile bugünkü ben arasında büyük farklar var. Bu değişim bazen zorlu olsa da sonunda beni daha bilinçli, daha güçlü ve daha olgun bir insan hâline getirdi. Bunun yanında çok güzel dostluklar, unutulmayacak anılar ve hayatım boyunca değerini koruyacak insanlar kazandım.

Şimdi mezuniyetin eşliğinde, içimde birbirine karışmış duygular var. Bir yanım yeni başlangıçların heyecanını taşıırken diğer yanım geride bırakacağım yılların hüznünü hissediyor. Ancak biliyorum ki ilahiyat bana yalnızca bir diploma değil; bakış açısı, hatıralar, dostluklar ve ömür boyu taşıyacağım güzel izler bıraktı. Bu yüzden bugün gönül rahatlığıyla "İyi ki ilahiyat..." diyebiliyorum.

Züleyha KOCAĞA

➤ İlahiyat Mezunu ➤

Züleyha KOCAĞA ♥

Esra Çanta

Üniversiteden Bir Diploma Değil, Bir Ömürlük Hatıra ile Ayrılıyorum

Üniversite hayatımın sonuna gelirken içimde hem bir mutluluk hem de tarifsiz bir hüzün var. Yıllar önce büyük heyecanlarla başladığım bu yolculuk, bugün geriye dönüp baktığımda bana yalnızca bir diploma değil, çok değerli tecrübeler kazandırdı. Bu süreçte sadece dersler öğrenmedim; insanlarla iletişim kurmayı, sabretmeyi, emek vermeyi ve hayata farklı açılardan bakabilmeyi de öğrendim. Bazen zorlandığım, yorulduğum ve 'Acaba başarabilecek miyim?' diye düşündüğüm zamanlar oldu. Ama şimdi anlıyorum ki insanı geliştiren şey biraz da o zorlukların içinden geçmekmiş.

Üniversite bana en çok kendimi tanımayı öğretti. Düşüncelerimin, hedeflerimin ve hayata bakışımın zamanla nasıl değiştiğini fark ettim. Kurduğum dostluklar, yaşadığım anılar ve birlikte aynı sıraları paylaştığım insanlar bu yılları benim için unutulmaz hale getirdi. Bazen bir ders çıkışı yapılan kısa bir sohbet, bazen birlikte geçirilen yoğun sınav dönemleri bile dönüp baktığımda kıymetli hatıralara dönüştü.

Hocalarımdan üzerimdeki emeğini de hiçbir zaman unutmayacağım. Onlardan sadece akademik bilgi değil, aynı zamanda güzel bir duruş, sabır ve insanlığa dair birçok şey öğrendim. Bazı insanların hayatımıza kısa süreliğine girse bile büyük izler bırakabildiğini bu yıllarda daha iyi anladım. Şimdi yeni bir hayatın eşliğinde olsam da üniversite yıllarımda bende bıraktığı izlerin hep benimle kalacağını biliyorum. Burada geçirdiğim zaman bana sadece mesleki anlamda değil, manevi ve kişisel anlamda da çok şey kattı. İyi ki bu yolu yürümüşüm, iyi ki bu anıları biriktirmişim diyorum.

Esra Çanta

Bir Anne Olarak İlim Yolculuğu

Seyhan ODABAŞI
4. Sınıf

❁ Selamun aleyküm, ismim Seyhan Odabaşı. Bu fakültenin kapısından içeriye adım attığımda, beni ne denli zorlu şartların ve imtihanların beklediğinden habersizdim. Hayallerimi gerçekleştirmek ve gerçeğe dönüştürmek adına çıktığım bu yolculuk, aslında tam da burada, bu kutsal çatının altında başlıyordu. İlahiyat yolculuğum henüz bitmedi; aksine burada geçirdiğim yıllar, bana sadece akademik bir birikim kazandırmakla kalmadı, hayata karşı yepyeni bir bakış açısı ve derin bir muhasebe yetisi de kattı.

❁ İlahiyata başladığımda henüz çok küçük bir evladım vardı. Hem anne olmanın getirdiği sorumluluklar hem de içimde büyüttüğüm idealler arasında zaman zaman çok zorlandığım anlar oldu. Ağladığım, pes etme noktasına geldiğim, hatta hazırlık sınıfında bu yolu yarıda bırakmayı bile düşündüğüm günler yaşadım. 'Yapamazsın, çocukla okul yürümez' diyenlere inat, içimdeki o azim meşalesini hiç söndürmedim. Yeri geldi sınav haftasında çocuğum hastanede yattı, refakatçi koltuğunda sabahladım; uykusuz gözlerle sınav salonlarına koştum. Gece yaralarına kadar süren ders çalışma maratonları, uykusuz geceler ve bitmek bilmeyen sınavlar kolay olmadı elbette. Fakat bugün geriye dönüp baktığımda, çekilen her çilenin ve dökülen her damla gözyaşının beni ne kadar olgunlaştırdığını çok daha iyi görebiliyorum.

❁ Bu fakülte bana o kadar çok şey kattı ki; başta Arapça hocalarımız olmak üzere, hazırlık sınıfındaki hocalarımın emeği bende çok büyüktür. Tefsir, Hadis, Hukuk, Siyer ve Felsefe gibi ilim deryalarında yol alırken, hocalarımızın bizlere sadece bilgi aktarmadığını; hayata, duruşa ve ahlaka dair rehberlik ettiklerini bizzat yaşayarak müşahede ettim. Onlar bize sadece dersi geçmeyi değil, ilmin vakarıyla hayatta nasıl dimdik durulacağını öğrettiler.

❁ Bugün mezun olmanın derin mutluluğunu ve gururunu yaşıyorum. İçimde buruk bir hüznün olsa da biliyorum ki bu dört yılın sonunda heybemde sadece bir diploma değil; bitmeyecek bir öğrenme arzusu, çok kıymetli hocalarımın emekleri ve asla unutulmayacak dostluklar götürüyorum. Üzerimizde emeği olan, bizlere sadece ufuk değil, bir hayat nizamı öğreten tüm hocalarıma en kalbi şükranlarımı sunuyorum.

❁ Rabbim niyetlerimizi her daim halis, yolumuzu hep aydınlık eylesin.

Seyhan ODABAŞI

İlahiyat Yolculuğum

Mezuniyet Özel Sayısı

Busenur
İPLİKÇIOĞLU

İlahiyat Mezunu

❁ Bir zamanlar bu fakültenin kapısından ilk kez içeri girerken kendi kendime 'Nasıl geçecek bu yıllar?' diyordum. Şimdi dönüp baktığımda zaman, avuçlarımdan sessizce kayan bir su gibi geçmiş... Daha dün yabancıysa olduğum koridorlarda bugün vedalaşarak geçiyorum. İnsan bazen bir ömrün yıllarla değil, kalbine dokunan anlarla ölçüldüğünü böyle zamanlarda anlıyor.

❁ Bu beş yıl bana yalnızca ilim öğretmedi. Bana insanın kendini tanımmasının ne kadar uzun ve ince bir yol olduğunu öğretti. Kimi zaman bir ayetin içinde kayboldum, kimi zaman bir hadisin hikmetinde kendimi buldum. Yorulduğum günler oldu, sustuğum geceler oldu... Ama her şeye rağmen kalbimde hep aynı duygu vardı: Rabbine yaklaştırmaya çalışan bir yolcunun huzurlu ve umutlu hâli. Çünkü burada öğrendim ki hakiki ilim, insanın kalbini yumuşatıyorsa anlamlıdır.

❁ Bazen bir ders çıkışında içime tarifsiz bir huzur doldu, bazen secdeye gözyaşına dönüşen dualarım oldu. Şimdi anlıyorum ki bu fakülte bana sadece diploma değil; edep, sabır, tefekkür ve gönül inceliği bıraktı. Meğer insan en çok da kendi eksikliğini fark ettikçe olgunlaşıyormuş. Yunus Emre'nin dediği gibi; 'İlim, kendin bilmektir.' Bu yıllar bana, insanın kendini bildikçe Rabbine yaklaştığını; kalbin ancak arınarak hakikati idrak edebileceğini öğretti.

❁ Şimdi mezun olurken içimde hem derin bir hüznün hem de büyük bir şükür var. Burada kurduğum dostlukları, edilen duaları, aynı hakikatin peşinde yürüyen güzel insanları unutmayacağım. Bu yıllar benim için sadece bir üniversite hayatı değil; gönlümün terbiye edildiği, ruhumun büyüdüğü bir yolculuktu.

❁ Rabbim bizleri öğrendiğiyle amel eden, kalbi kibirden uzak, merhameti bol kullarından eylesin.

Busenur İPLİKÇIOĞLU

